

О Господи, мама збожеволіла.
І це не її буденне божевілля. Вона збожеволіла
по-справжньому.

Я розкажу, який вигляд має її буденне божевілля. Мама каже: «А давайте-но всі сядемо на цю безглютенову дієту, яку я вичитала в «Дейлі мейл!» Тоді мама купує три безглютенові хлібини. Вони такі гідкі, що від них аж губи скручуються. Уся сім'я протестує, мама потайки ховає бутерброд у клумбі, а наступного тижня ми знову повертаємося до глютену.

Це мамине буденне божевілля. Алё тепер воно перейшло в тяжку форму.

Вона стоїть у вікні спальні, що виходить на Роузвуд-клоуз, вуличку, на якій ми живемо. Ні, «стоїть» — це нормальнє слово. Мама не видається нормальною. Вона хитається і раз по раз вихилляється з вікна, а в очах у неї проскакує шалена іскорка. І вона тримає в руках комп'ютер моого брата Френка. Наразі комп'ютер хитко стоїть на підвіконні й може полетіти вниз будь-якої миті. Він коштує 700 фунтів.

Чи розуміє вона це? 700 фунтів. А вона ще нам завжди каже, що ми не знаємо ціни грошам. У весь час торочить: «Ти хоч знаєш, як важко заробити десять фунтів?» чи «Ви б так не палили електрику, якби мусили самі за неї платити».

Що ж тоді говорити про зароблені 700 фунтів, які вона от-от навмисне розіб'є об землю?

На галявині внизу носиться туди-сюди Френк у своїй футболці з написом «Теорія Великого вибуху». Він тримається руками за голову й бурмоче щось у паніці.

— Мамо, — його голос від жаху зривається на писк. — Мамо, це мій комп'ютер.

— Я знаю, що це твій комп'ютер! — істерично кричить мама. — Думаеш, я не знаю цього?

— Мамо, благаю тебе, давай поговоримо.

— Я вже сто разів говорила! — відрізає мама. — Я лестила, сварилася, благала, вмовляла, давала хабарі... Я все перепробувала! ГЕТЬ УСЕ, Френку!

— Але комп'ютер мені потрібен!

— Зовсім він тобі не потрібен! — мама кричить так несамовито, що я задригаюся.

— Мамуня зараз кине комп'ютер! — каже Фелікс.

Він вибігає на траву і тепер дивиться вгору так, ніби від радості не вірити власним очам. Фелікс — наш молодший брат. Йому чотири роки. Більшість подій у своєму житті він вітає з такою радістю. Вантажівка на дорозі! Кетчуп! Шматок картоплі фрі незвичайної довжини! Якщо мама викине з вікна комп'ютер, це стане ще одним пунктом у довгому списку щоденних чудес.

— Так, і комп'ютер зламається, — палко каже Френк. — І ти ніколи більше не зможеш грати у «Зоряні війни», ніколи.

Личко Фелікса налякано морщиться, підкинувши більше дров до вогнища маминого гніву.

— Френку! — волає вона. — Не засмучуй брата!

Ось уже повиходили зі свого будинку МакДугани, наші сусіди через дорогу. Їхній дванадцятирічний син Оллі бачить, що зібралася зробити мама, і як заверещить своє: «Hi-i-i-i!»

— Mісіс Тернер! — він стрімголов кидається до нашого газону, стає поруч із Френком і зводить угому такий благальний погляд.

Оллі часом приходить до Френка пограти в онлайнову «Землю завойовників», коли Френк у доброму гуморі й не має іншого партнера. Тепер же Оллі задається ще більше переполоханим, аніж Френк.

— Будь ласка, не розбивайте комп'ютер, місіс Тернер, — каже він, і його голос тримтить. — На ньому збережені усі записи Френкових коментарів до ігор. Вони такі дотепні. — Він обертається до Френка. — Вони справді дотепні.

— Дякую, — бурмоче Френк.

— Твоя мама дуже схожа на... — Оллі нервово блимає очима. — На Звитяжну Богиню Війни сьомого рівня.

— На що я схожа? — хоче знати мама.

— Це комплімент, — гиркає Френк, закотивши очі. — Ти б зрозуміла це, якби грала сама. Восьмого рівня, — виправляє він Оллі.

— Точно, — квапливо погоджується Оллі. — Восьмого.

— Та ви ж навіть не можете спілкуватися по-людськи! — скажені мама. — Справжнє життя — це не драбина якихось рівнів!

— Мамо, будь ласка, — благає Френк. — Я робитиму, що скажеш. Я закладатиму тарілки в посудомийку. Я щовечора телефонуватиму бабусі. Я... — він озирається навколо дикими очима, — я читатиму глухим книжки.

Читатиме глухим? Та він хоч чує, що говорить?

— Яким ще глухим? — вибухає мама. — Яким ще глухим? Глухим байдуже, чи читають їм книжки! З нас усіх ти тут найглухіший! Ти не чуеш ані слова з того, що я кажу, — завжди начепиш свої клятущі навушники...

— Анно!

Я повертаю голову і бачу тата, що приєднується до сварки, а також кількох сусідів, які повиходили на свої ганки. Тепер усе офіційно стало Пригодою по сусідству.

— Анно! — знову гукає тато.

— Я хочу зробити це, Крісে, — застерігає мама, і аж мені видно, що тато важко ковтає.

Мій тато високий і показний, наче з реклами автомобілів, і на вигляд наче головний, але насправді він не домінует.

Стривайте, це погано звучить. Гадаю, він багато в чому домінует. Просто мама домінует ще більше. Вона сильна і любить порядкувати, і гарна, і любить порядкувати.

Ви помітили: я дівчі сказала, що вона любить порядкувати, чи не так?